

**A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !**

A Szegedi Ítéltábla az 5. számú Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Pakai András ügyvéd által képviselt **(felperes neve, címe)** alatti lakos felperesnek - a dr. Pipicz Lajos ügyvéd által képviselt **(I. r. alperes neve, címe)** szám alatti lakos I. r. és **(II. r. alperes neve, címe)** szám alatti lakos II. r. alperesek ellen tulajdonjog megállapítása és egyéb iránt indított perében a Csongrád Megyei Bíróság 2010. október 4. napján kelt 5.P.21.598/2010/7. számú ítélete ellen a felperes részéről 10. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

**Í T É L E T E T :**

Az elsőfokú bíróság ítéletét **részben** és akként **változtatja meg**, hogy az I.r. alperes által fizetendő marasztalás összegét 2.352.483,- (kettőmillió-háromszázötvenkettőezer-négyszáznyolcvanhárom) Ft-ra és annak az elsőfokú bíróság ítélete szerinti mértékű és tartamú kamatára, az általa fizetendő elsőfokú perköltség összegét pedig 150.000,- (egyszázötvenezer) Ft-ra felemeli.

A felperes által fizetendő elsőfokú eljárási illeték összegét 273.000,- (kettőszázhetvenháromezer) Ft-ra leszállítja, az I.r. alperes által fizetendő elsőfokú eljárási illeték összegét 627.000,- (hatszázhuszonhétezer) Ft-ra felemeli.

Kötelezi az I.r. alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 40.000,- (negyvenezer) Ft másodfokú perköltséget.

Köteles továbbá az I.r. alperes megfizetni az illetékes állami adóhatóság külön felhívására 87.000,- (nyolcvanhétezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket a Magyar Államnak.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

## INDOKOLÁS:

A felperes és az I. r. alperes 1985. június 6. napján kötöttek házasságot, életközösségük 2001 januárjában szakadt meg, majd házasságukat a Szegedi Városi Bíróság a 18.P.22.641/2002/19. számú ítéletével felbontotta. A per II. r. alperese az I. r. alperes édesanyja.

A házasfelek együttélésük alatt több ingatlan tulajdonjogát szerezték meg. A perrel érintett **(település neve, ingatlan címe)** szám alatti ingatlan  $\frac{3}{4}$  tulajdoni illetőségét a felperes és az I. r. alperes 1987-ben vásárolta meg 360.000.-Ft vételárért, majd 1999. március 24. napján a közös vagyonuk terhére megszerezték ugyanezen ingatlan további  $\frac{1}{4}$  tulajdoni illetőségét 1.550.000.-Ft vételár ellenében. Az ingatlanon 1988-tól jelentős értékemelő beruházásokat és felújításokat végeztek, 2000 tavaszán kezdték meg a főépület emeletén 2 db 55 m<sup>2</sup>-es lakás kialakítását, felújítását, a földszinten üzlet, műhely helyiségek létesítését, továbbá egy különálló ingatlanrészt - műhelyt - alakítottak ki, amelyre fennmaradási engedélyt kaptak. E beruházásokhoz egyebek mellett felhasználták a munkaügyi központ által a felperes, mint vállalkozó részére folyósított munkahelyteremtő, vissza nem térítendő támogatást 4.200.000.-Ft összegben, amelyben a felperes megváltozott munkaképességű munkavállalók foglalkoztatása céljából részesült. A felperes az ehhez szükséges pályázatot 2000. március 21. napján nyújtotta be, majd a Csongrád Megyei Munkaügyi Központ 2000. április 27. napján hozott határozatával döntött a támogatás összegéről, míg a megállapodás aláírására 2000. május 12. napján került sor. Ennek tartalma szerint a beruházás teljes költsége 6.200.000.-Ft volt, amelyből 2 millió forintot tett ki a pályázó által biztosított önerő. Ennek igazolására a felperes - többek között - csatolta a **(személy 1.neve)-val** 2000. január 12-én kötött adásvételi szerződést, amelynek értelmében nevezettől 1.500.000 Ft vételárért megvásárolta a beruházás költségvetésében feltüntetett bórdíszműipari gépeket. Ténylegesen azonban - a szerződésben írtaktól eltérően - a vételár kifizetésére nem került sor, ezért utóbb a felperes és **(személy 1. neve)** a szerződést felbontották.

A felperes, az I. r. alperes és **(személy 2. neve)** a közös tulajdonukat képező **(vendéglő neve)** Vendéglőt értékesítették, a vételárból a felperes és az I. r. alperes 2 millió Ft készpénzhez jutott 2000. május 1. napján.

A munkaügyi központ a bemutatott és ellenőrzött számlák alapján részletekben utalta ki a támogatás összegét, amelyet utóbb - a pályázati cél megvalósulásának hiányában - kamatokkal növelten 4.704.966.-Ft összegben a felperes fizetett vissza 2003. március 15. napjával.

A felperes keresetében az I. r. alperest 2.352.483.-Ft és ennek késedelmi kamatai megfizetésére kérte kötelezni. Keresete indokaként előadta, hogy az életközösség tartama alatt a **(utca neve)** utcai ingatlanon végzett beruházásokhoz a munkaügyi központtól felvett 4.200.000.-Ft-ot utóbb kamataival együtt visszafizette, ennek  $\frac{1}{2}$  részét, mint a közös adósság rá eső részét köteles az I. r. alperes részére megtéríteni.

Az I. r. alperes érdemi ellenkérelmében a kereset jogalapját és összecszerűségét nem vitatta, ellenben közös tartozásként a követelt összegbe beszámítani kívánta a **(személy 2. neve)-től**, valamint a II. r. alperestől felvett - s kizárólag általa visszafizetett - mindösszesen 2.900.000.-Ft összegű kölcsön  $\frac{1}{2}$  részét, 1.450.000.-Ft-ot. Állította, hogy az építkezés bekerülési költségeinek finanszírozásához e kölcsönök felvétele azért volt szükséges, mert a munkaügyi központ csak a már elvégzett munkák alapján, a benyújtott számlákon szereplő összegek figyelembevételével utalta a támogatás összegét, azaz a támogatás kiutalására utólagos finanszírozás keretében került sor, azt az építetőknek kellett megelőlegezni. Hivatkozása szerint az építőanyagokat a későbbi áremelkedésre tekintettel már a beruházás megkezdése előtt megvásárolta, ezt pedig kizárólag a kölcsönök felvétele tette lehetővé. Utalt arra, hogy a munkaügyi központ által kiutalt támogatásból 1.500.000.-Ft-ot gépek vásárlására fordítottak, így a beruházás a kölcsönösszegek felhasználása nélkül - kellő önerő hiányában - nem valósulhatott volna meg.

A felperes a beszámítási kifogás elutasítását kérte. Tagadta, hogy akár a II. r. alperes, akár **(személy 2. neve)** kölcsönt nyújtott volna számukra, állította, hogy erre nem is volt szükségük az I. r. alperessel, hiszen a támogatás összege, a vendéglő értékesítéséből származó kétfélmillió Ft, valamint vállalkozásának bevételei kellő anyagi fedezetet biztosítottak az építési költségekre. Előadta továbbá, hogy a munkaügyi központ által a gépek beszerzésére önerőként elszámolt 1.500.000.-Ft tényleges kiadásként nem merült fel, a gépek vételárát nem fizették ki, s utóbb az adásvételi szerződés is felbontásra került.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az I. r. alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 902.483.-Ft-ot és ennek 2003. március 15. napjától a kifizetés napjáig járó kamatát. A 900.000.-Ft feljegyzett eljárési illetékből a felperest 360.000.-, míg az I. r. alperest 540.000.-Ft eljárési illeték megfizetésére kötelezte, és az I. r. alperest a felperes javára 70.000.-Ft perkölségben marasztalta. A határozatában kifejtettek szerint az I. r. alperes a keresetben foglaltakat elismerte, ezért a felperes által kifizetett összeg  $\frac{1}{2}$  részét, mint házastársi közös tartozást az I. r. alperes terhére elszámolhatónak ítélte.

Ugyanakkor megalapozottnak találta az I. r. alperes beszámítási kifogását. **(személy 2. neve)** és **(személy 3. neve)** tanúvallomása alapján ugyanis bizonyítottan fogadta el az I. r. alperes által hivatkozott kölcsönszerződések tényét, valamint a kölcsönösszegek, mint közös adósságok I. r. alperes általi visszafizetését. Rámutatott, hogy a II. r. alperes által csatolt pénztári kifizetési bizonylatok igazolják, miszerint nevezett az építkezés megkezdése előtt rendelkezett olyan megtakarítással, amelyből az I. r. alperes által állított 1.900.000.-Ft kölcsönt biztosítani tudta. A beszámítási kifogás megalapozottságát erősítő bizonyítékként értékelte **(személy 4. neve)** kőműves vállalkozó tanúvallomását, aki állította, hogy a munkálatok 2000. év április, májusát követően zajlottak, s az első néhány hét után az I. r. alperes a vállalkozói díjat rendszeresen fizette. Utalt továbbá arra, hogy a

munkaügyi központ a beruházás költségeit utólag finanszírozta, így azt a feleknek - saját megtakarítás hiányában - más forrásból, nevezetesen a kölcsönszerződések alapján

biztosított összegből kellett megelőlegeznie, figyelembe véve azt is, hogy az építkezés megkezdésekor a vendéglő értékesítése még folyamatban volt, az ebből származó 2.000.000.-Ft ekkor még nem állt rendelkezésre.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést annak részbeni megváltoztatása, az I. r. alperes beszámítási kifogásának elutasítása iránt. Változatlanul fenntartotta álláspontját, miszerint az I. r. alperes által állított kölcsönök felvételét semmi sem indokolta, már az építkezés megkezdésekor rendelkeztek készpénzzel, így az anyag- és munkadíjak egy részét a munkaügyi központ támogatása folyósításának megkezdése előtt teljesíteni tudták. Hangsúlyozta, hogy a munkaügyi központ a számlák benyújtását követően napokon belül átutalta azok ellenértékét, így előfinanszírozásra csupán 1.224.011.-Ft erejéig volt szükség, amit a vendéglő értékesítéséből és a vállalkozása bevételeiből származó rendelkezésükre álló készpénz bőven fedezett. Kiemelte, hogy a munkaügyi központhoz becsatolt számlák között nem található az építőanyagok I. r. alperes által állított március - áprilisi megvásárlását alátámasztó bizonylat. A műhely építési terve 2000. május 10-i keltezésű, így ez okból sem kerülhetett sor ezt megelőzően építőanyag beszerzésére, amit **(személy 4. neve)** tanúvallomása is igazol, amelyből megállapíthatóan az építőanyagokat az I. r. alperes közvetlenül azok beépítését megelőzően szerezte be. Lényegesnek ítélte, hogy az első jelentősebb kiadást a május 23-i számla igazolja (249.063.-Ft), így életszerűtlen, hogy az alperes ennek teljesítésére két hónappal korábban vett fel kölcsönt. Utalt arra, hogy **(személy 2. neve)** az I. r. alperes üzlettársa volt, a vendéglő eladásáról tudomással bírt, így semmi sem indokolta, hogy ezzel közel egyidejűleg 1.000.000.-Ft kölcsönt nyújtson. A tanú vallomása az I. r. alpereshez fűződő baráti, üzlettársi viszonyra tekintettel nem fogadható el bizonyítékként.

Az I. r. alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult az általa az elsőfokú eljárásban kifejtett indokaira figyelemmel.

A II. r. alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A fellebbezés **alapos**.

A fellebbezési eljárás során az képezte a peres felek közötti vita tárgyát, hogy a **(település neve, ingatlan címe)** szám alatti, a felperes és az I. r. alperes közös tulajdonát képező ingatlanon végzett beruházások fedezetének biztosításához szükség volt-e az I. r. alperes által állított, mindösszesen 2.900.000.-Ft összegű kölcsön felvételére, azaz a kölcsön a Csjt. 27. §-a szerinti olyan közös adósságnak tekinthető-e, amelynek viselésére az I. r. alperesi beszámítás folytán a felperes kötelezhető. A felperes állította, hogy a kölcsönök felvétele ténylegesen nem történt meg, azaz ilyen ügyletek valójában nem voltak, ezért az I. r. alperest terhelte annak kétséget kizáró bizonyítása, hogy az általa állított kölcsönügyletek létrejöttek és a kölcsönösszegek

- 5 -

**Pf.II.20.668/2010/3. szám**

az építkezés során felhasználásra kerültek (Pp. 164. § (1) bekezdés). Az I. r. alperes azonban e kötelezettségének nem tett eleget. Az ítéltábla nem osztja az elsőfokú bíróság

ennek kapcsán kifejtett álláspontját, ezért a kölcsönösségeket nem ítélte beszámíthatónak az alábbiakban kifejtettek szerint.

Kétségtelen, hogy az ügyleteket illetően írásba foglalt szerződések nem álltak rendelkezésre, az I. r. alperes a II. r. alperes írásbeli nyilatkozata és **(személy 2. neve)**, valamint **(személy 3. neve)** tanúvallomása útján kívánta tisztázni a kölcsönügyletek tartalmát. E tanúvallomások azonban a közeli hozzátartozói viszonyra, az üzleti, illetve baráti kapcsolatra tekintettel elfogulatlanként nem voltak értékelhetőek, ezért kizárólag azokra tényállás nem volt alapítható. Ugyanakkor a bizonyítási eljárás során a fenti tanúk előadását más peradat nem támasztotta alá, ezzel szemben az okirati bizonyítékok a felperes állítását igazolták, nevezetesen, hogy a beruházás megvalósításához kölcsön felvétele szükségtelen volt.

A felperes által a munkaügyi központhoz benyújtott pályázat, majd az annak elbírálása eredményeként megkötött megállapodás tartalmából kitűnően a beruházás teljes költsége 6.200.000.-Ft volt, amelyből a felperes és az I. r. alperes által biztosított ún. önerő 2.000.000.-Ft-ot tett ki, míg a munkaügyi központ a megváltozott munkaképességű személyek foglalkoztatására figyelemmel 4.200.000.-Ft támogatást biztosított. Kétségtelen, hogy a pályázat kedvező elbírálásáról hozott határozat 2000. április 27. napján kelt, ennél fogva - feltételezve, hogy az I. r. alperes a döntésről annak meghozatala napján értesült - elfogadható lenne, hogy az I. r. alperes ezt követően már a támogatási szerződés 2000. május 10-i aláírását megelőzően építőanyagokat vásárolt, az az állítása azonban, hogy az anyagbeszerzést már április 27-e előtt megkezdte, s e célból már március hónapban kölcsönt vett fel az édesanyjától, életszerűtlen, hiszen a pályázat elutasítása esetén - kellő anyagi fedezet hiányában - a műhelyépítést nem tudták volna megvalósítani. Nyilvánvalóan ilyen helyzetben semmi sem indokolta az építőanyagok előzetes beszerzését. Itt jegyzi meg az ítéletábra, hogy **(személy 4. neve)** - kőművesmester - tanúvallomásával a felperesi tényállítást támasztotta alá, nevezetesen, hogy az ingatlanál az építőanyagok tárolására helyszűke miatt nem volt lehetőség, mindig az aktuálisan szükséges anyagok beszerzésére került sor, ezzel cáfolta az I. r. alperes állítását az anyagok előzetes megvásárlását illetően.

Az I. r. alperes az eljárás során arra hivatkozott, hogy az áremelkedés tette szükségessé az építőanyagok előzetes beszerzését, állítását azonban nem bizonyította. A fellebbezési tárgyaláson pedig már azt adta elő, hogy a TÜZÉP-telepen előre kifizetett 2.000.000.-Ft-ot az anyagokra, így azokat kedvezőbb áron szerezhette be, s a tárolás a TÜZÉP-telepen történt az anyagok felhasználásáig. Ez a nyilatkozata azonban nem fogadható el, hiszen jelen peres eljárás huzamos ideje folyik, a beszámítási kifogás alapját éppen az az összeg képezi, amelyet az állítólagos kölcsönök felhasználásával az I. r. alperes építőanyagok vásárlására fordított, így amennyiben valós lenne ez utóbbi tett előadása, úgy minden bizonnyal érveit már a beszámítási kifogása előterjesztésével egyidejűleg előadta volna. Az I. r.

alperes nem volt elzárva attól, hogy tényelőadását az elsőfokú eljárás során terjessze elő, ennek elmaradására pedig semmilyen ésszerű indokot nem tudott felhozni. Erre tekintettel az ítéletábra az I. r. alperes nyilatkozatát a Pp. 235. § (1) bekezdésében foglaltak

alkalmazásával figyelmen kívül hagyta. Megjegyzi az ítéletábra azt is, hogy amennyiben elfogadható lenne az I. r. alperes fenti állítása, úgy rendelkezne bizonyítékkal, számlával, átvételi elismervénnyel, avagy a fenti összeg kifizetését igazoló egyéb okirattal annak alátámasztására, erre azonban a fellebbezési tárgyalás során még csak nem is hivatkozott, bizonyítékok hiányában előadása nem értékelhető és a fentiek tükrében annak valóságtartalma is megkérdőjelezhető.

A peradatokból kitűnően kétségtelen, hogy a munkálatok 2000 tavaszán, ezen belül pontosan meg nem határozható időpontban kezdődtek, annak dátuma a tanúvallomások alapján sem volt egyértelműen tisztázható. Az azonban tény, hogy az építkezés megkezdésére a pályázat kedvező elbírálását megelőzően nem kerülhetett sor, amelyből az következik, hogy leghamarabb 2000. április 27. napját követően indulhatott a beruházás. A peradatok szerint a felperes és az I. r. alperes a vendéglő értékesítéséből befolyt 2.000.000.-Ft-ot 2000. május 1. napján vette át, így annak felhasználásával az építkezés megindításához szükséges építőanyagokat beszerezhették, így nem volt szükség ennek érdekében kölcsön felvételére.

Helyesen hivatkozott a felperes fellebbezésében arra, hogy az első jelentősebb építőanyag vásárlásról kiállított számla 2000. május 23-i dátummal került kiállításra, olyan időpontban, amikor a vendéglő értékesítéséből befolyó összeg már felhasználható volt, ami ugyancsak életszerűtlenné teszi azt az I. r. alperesi állítást, miszerint az anyagok megvásárlása céljából a fenti időpontot két hónappal megelőzően szükséges volt a kölcsön felvétele. Mindemellett az az I. r. alperesi hivatkozás sem foghat helyt, miszerint a kölcsön felvételének indoka az építőanyagok áremelkedése mellett az a körülmény volt, hogy a számlák benyújtását megelőzően a munkaügyi központ megkövetelte a 4.000.000.-Ft értékű anyag megvásárlását, ennek számlákkal történő igazolását. Ezzel szemben a munkaügyi központtal 2000. május 12. napján kötött megállapodás ilyen feltételt nem támasztott, mi több arra vonatkozóan sem tartalmazott rendelkezést, hogy a támogatást igénylőnek az önerőként megjelölt összeg létét - jelen esetben a 2.000.000.-Ft-ot - igazolnia kellett volna, ami cáfolja az I. r. alperes fentiekben tett állítását.

Az okiratokból megállapítható, hogy a munkaügyi központ a támogatás első részletének kiutalását megelőzően a becsatolt számlákat leellenőrizte, azok alapján az iratoknál elfekvő teljesítésigazolásból kitűnően 3.655.015.-Ft kiutalásáról rendelkezett. A számlán feltüntetett tételek vizsgálata alapján az is kétségtelen, hogy a munkaügyi központ 1.500.000.-Ft-ot biztosított a pályázatban feltüntetett gépek megvásárlására, míg az egyéb építőanyagok kb. 2.000.000.-Ft-os értéket képviseltek. Az elsőfokú eljárás során ugyanakkor bizonyítást nyert az a felperesi állítás, miszerint a gépek megvásárlására a fenti összeget nem kellett kifizetni, ezt alátámasztja **(személy 1. neve)** érdektelen tanú vallomása és az erre vonatkozóan közte és a felperes között létrejött írásba foglalt - az adásvételi szerződés

felbontására vonatkozó - megállapodás is. A már kifejtettek szerint a munkaügyi központ első teljesítése időpontjában (2000. május 26.) a vendéglő értékesítéséből származó

2.000.000.-Ft már rendelkezésre állt, így - gépvásárlás hiányában - alig több mint 100.000.-Ft-ot kellett a peres feleknek finanszírozni, amelynek teljesítése vagyoni, jövedelmi viszonyaik ismeretében nem ütközhetett akadályba. Kétségtelen, hogy a felperes az elsőfokú eljárás során vállalkozásai bevételeit okiratokkal nem igazolta, azonban miután az I. r. alperes maga sem vitatta, hogy a beruházás bekerülési költsége a pályázatban is megjelölt 6.200.000.-Ft-ot nem haladta meg, így - a 2.000.000.-Ft összegű önerő teljesítésére, valamint a 4.200.000.-Ft támogatásra is tekintettel - további saját forrás bizonyítása szükségtelen volt.

Helytállóan mutatott rá a felperes fellebbezésében arra is, hogy a **(személy 2. neve)** -féle kölcsön felvétele ugyancsak szükségtelen volt. E kölcsön felvételére az I. r. alperes állítása szerint 2000. áprilisában került sor, tehát olyan időpontban, amikor mind az I. r. alperesnek, mind üzlettársának, **(személy 2. neve)**nak tudomása volt a vendéglő értékesítéséről, illetve arról, hogy röviddel ezt követően az I. r. alperes annak vételáraként 2.000.000.-Ft-ot átvesz. Ez a körülmény pedig aggályossá teszi a kölcsön felvételének szükségességét. Mindemellett **(személy 2. neve)** tanúvallomása a közeli baráti és üzlettársi kapcsolatra tekintettel elfogulatlannak nem minősíthető, így az I. r. alperesi állításokat alátámasztó bizonyítékként nem értékelhető.

A kifejtettek alapján megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat tévesen mérlegelte, így helytelen következtetés eredményeként állapította meg a kölcsönök felvételét, és ítélte beszámíthatónak az I. r. alperesi követelést. Erre tekintettel az ítéletábra az I. r. alperes beszámítási kifogását, mint alaptalant, figyelmen kívül hagyta, az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és az I. r. alperes által fizetendő marasztalás összegét 2.352.483.-Ft-ra, annak az elsőfokú ítélet szerinti kamataira, míg az általa fizetendő elsőfokú perköltség összegét - pervesztességéhez igazodóan - 150.000.-Ft-ra felemelte.

Az elsőfokú eljárás pertárgyértéke alapján - amely a részítélettel korábban már elbírált tulajdonjog megállapítása iránti keresethez kapcsolódó perértéket is magában foglalja - feljegyzett elsőfokú eljárási illeték összege 900.000.-Ft, amelyből a felperes pervesztességére tekintettel 273.000.-Ft-ot, míg az I. r. alperes 627.000.-Ft-ot köteles megfizetni a Pp. 81. § (1) bekezdése és az 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 74. § (3) bekezdése szerint alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM. rendelet (Kmr.) 13. § (2) bekezdése, 15. § (1) és (2) bekezdése alapján.

A felperes fellebbezése eredményre vezetett, ezért az I. r. alperes a Pp. 78. § (1) bekezdése és a 32/2003. (VIII. 22.) IM. rendelet 3. § (5) bekezdése alapján köteles a felperes fellebbezési eljárás során felmerült költségeinek viselésére.

Az eljárás során a felperes és az I. r. alperes személyes illetékfeljegyzési jog kedvezményében részesült, ezért az I. r. alperes pervesztességére tekintettel a Pp. 78. § (1) bekezdése, valamint az Itv. 74. § (3) bekezdése szerint alkalmazandó Kmr. 13. § (2) bekezdése, 15. § (1) és (2) bekezdése alapján köteles a fellebbezési eljárási illeték viselésére.

S z e g e d, 2011. január 26.

|                        |                                 |                                 |
|------------------------|---------------------------------|---------------------------------|
| Dr. Szeghő Katalin sk. | Bereczkyné dr. Lengyel Nóra sk. | Zanóczné dr. Ocskó Erzsébet sk. |
| a tanács elnöke        | előadó bíró                     | táblabíró                       |